

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

SSN Maria Grzelka

w sprawie z wniosku Z. N.

przy uczestnictwie G. N., S. N., M. P., M. Ł., Z. Ł. i Spółki D.(...) we wsi W. o ustanowienie drogi koniecznej, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 sierpnia 2005 r., zażalenia uczestnika G. N. na postanowienie Sądu Okręgowego w Z. z dnia 17 maja 2005 r., sygn. akt I Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2005 r. Sąd Okręgowy w Z. odrzucił kasację uczestnika postępowania G. N. od postanowienia tego Sądu z dnia 27 stycznia 2005 r. dotyczącego ustanowienia drogi koniecznej stwierdzając, że została wniesiona przez adwokata bez uiszczenia stałej opłaty sądowej.

Zażalenie pełnomocnika uczestnika na to postanowienie, wniesione także bez uiszczenia wpisu sądowego, zostało odrzucone przez Sąd Okręgowy w Z. zaskarżonym postanowieniem z dnia 17 maja 2005 r. ze wskazaniem, iż zażalenie to podlega opłacie ułamkiem wpisu stałego w wysokości 1/5 tego wpisu, co stanowi także wpis stały w rozumieniu art. 17 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a zatem nie uiszczenie tego wpisu przez adwokata prowadzi do odrzucenia zażalenia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik uczestnika zarzucił, iż odrzucenie oczywiście uzasadnionej kasacji i zażalenia z powodu drobnych braków

formalnych wywołanych chorobą adwokata i przez niego uzupełnionych, narusza prawo, przeczy względom słuszności i zamyka uczestnikowi drogę do dochodzenia swoich racji w postępowaniu sądowym. Wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z uwagi na to, że zaskarżone kasacją orzeczenie zapadło przed dniem 6 lutego 2005 r., do złożenia (i rozpoznania) kasacji stosuje się, zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy- kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu sprzed nowelizacji.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne. Zgodnie z wymogami procedury cywilnej, każdy środek odwoławczy musi spełniać określone wymagania formalne, których brak wywołuje wskazane w ustawie skutki procesowe. Jednym z takich wymogów, uregulowanych w przepisach ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t: Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 88 ze zm.) jest obowiązek uiszczenia opłaty sądowej od wnoszonego środka odwoławczego. Zgodnie z art. 17 tej ustawy, nie uiszczenie przez wnoszącego środek zaskarżenia adwokata lub radcy prawnego wpisu stałego pobieranego od tego środka, powoduje jego odrzucenie wprost, bez wzywania do usunięcia tego braku. Przepis ten ma na celu przyspieszenie i uproszczenie postępowania międzyinstancyjnego i jest wyrazem przekonania ustawodawcy, że od profesjonalnego pełnomocnika procesowego można wymagać znajomości przepisów prawa ustalających stałe wpisy sądowe w określonych sprawach i uiszczenia takiego wpisu przy wnoszeniu środka odwoławczego, bez uprzedniego wezwania przewodniczącego do uzupełnienia braku fiskalnego. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wniesienie przez adwokata lub radcę prawnego nieopłaconego zażalenia, od którego pobiera się ułamkową część wpisu stałego, także podlega odrzuceniu, bez wzywania do uiszczenia opłaty (porównaj między innymi uchwałę tego Sądu z dnia 13 września 2000 r. III CZP 34/00, OSNC 2001/1/4).

Odrzucenie środka odwoławczego z powodu nie sprostania przez adwokata powyższymi wymaganiami, nie może w żadnym wypadku uzasadniać zarzutu pozbawienia strony możliwości dochodzenia swych racji w postępowaniu w drugiej instancji, jak również naruszenia prawa i względów słuszności. Stawianie takiego zarzutu przez adwokata, który uchybił swoim obowiązkom ustawowym i z naruszeniem art. 17 uksc nie uiścił wpisu stałego od wnoszonego środka odwoławczego oraz określanie tego uchybienia jako „drobnego uchybienia formalnego”, które nie powinno

prowadzić do odrzucenia środka odwoławczego i powoływanie się na późniejsze uzupełnienie tego braku - musi być uznane za pozbawione jakiegokolwiek podstawy prawnej i świadczące o pomijaniu przez skarżącego podstawowych zasad odnoszących się do regulacji prawnych dotyczących środków odwoławczych.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.